

Hồi 118

Đại Chung Tình Nhân

Ngờ đâu, Thiết Tâm Nam hấp tấp thốt:

- Tôi... Tôi không có ý tứ đó !

Thiết Chiến trầm giọng:

- Thế người không muốn lấy hấn ?

Thiết Tâm Nam đổ lệ chan hòa:

- Cái đó... không phải...

Thiết Chiến bức tóc, kêu lên:

- Còn ai biết được ý tứ của con liễu đầu không chứ ?

Thiết Tâm Nam cúi đầu biến thành câm.

Thiết Chiến muốn điên lên được. Chính người ngoài cuộc cũng nóng như y.

Rồi y lại lồng lên, hét:

- Những người ở đây có ai biết được ý tứ của liễu đầu chẳng ?

Hiên Viên Tam Quang cười đáp:

- Ta biết có một người hiểu được ý tứ của nàng !

Thiết Chiến hỏi gấp:

- Ai ?

Hiên Viên Tam Quang đáp:

- Đồ Kiêu Kiêu !

Thiết Chiến chụp nhanh Đồ Kiêu Kiêu, quát to:

- Người đã biết, tại sao không nói ? Người làm cho ta lo ngại suýt điên !

Đồ Kiêu Kiêu cười vuốt:

- Tâm ý của con gái người, chính người còn không biết, ta làm sao biết được ? Ác Đổ Quỷ hận ta, nên đổ cái khó cho ta để báo cừu đó !

Thiết Chiến cao giọng:

- Câm đi ! Ác Đồ Quỷ từ lâu rồi không hề nói ngoa, ta đếm đến ba mà người chưa nói, là ta giết người liền.

Y chưa kịp đếm một, Đồ Kiêu Kiêu cười khổ thốt:

- Được rồi ! Ta nói ! Bất quá ta nói ra rồi, người cũng chẳng làm gì được !

Thiết Chiến gằn mạnh:

- Người cứ nói, ta có cách giải quyết.

Quỷ Đồng Tử thốt:

- Nếu y không có cách, bọn ta sẽ nghĩ ra cách hộ y.

Đồ Kiêu Kiêu tiếp:

- Con gái người vốn có ý muốn lấy tiểu tử đó làm chồng, ngặt vì... trong tâm của nàng lại có bóng hình một thiếu niên khác. Nàng không muốn mất thiếu niên đó.

Tiểu Nữ Sử hỏi:

- Trong hai người, người nào được hơn ?

Đồ Kiêu Kiêu mỉm cười:

- Nửa cân, tám lượng, mỗi người đều có chỗ tốt riêng biệt, nếu tôi là nàng, tôi cũng chẳng biết phải chọn ai, bỏ ai ?

Thiết Tâm Nam vừa thẹn, vừa thống khổ, hận mình không thể chết đi tức khắc.

Nhưng, đồng thời niềm hy vọng lại đến với nàng, nếu họ nhắc đến Tiểu Linh Ngư, thì Tiểu Linh Ngư hẳn có cơ hội được cứu nạn.

Nàng cắn răng, nuốt lệ, chịu đựng mọi dày vò.

Tiểu Nữ Sử thở dài:

- Vô luận nữ nhân nào, cứng cỏi đến đâu, gặp trường hợp đó, cũng đành chịu khổ ! Thảo nào mà Thiết cô nương không bối rối !

Ngờ đâu, Bạch Khai Tâm cười hì hì, chen vào:

- Các vị không có cách, bọn tại hạ lại có cách.

Tiểu Nữ Sử chớp mắt:

- Ạ ?

Bạch Khai Tâm tiếp:

- Nàng ấy thích cả hai, thì cứ lấy cả hai, có gì đâu mà phải tính toán cho mệt !

Ai ai cũng nghĩ là Cuồng Sư Thiết Chiến sẽ đập vỡ mặt Bạch Khai Tâm.

Nhưng, Thiết Chiến nhả dựng lên, vỗ tay bôm bốp:

- Chủ ý đó được lắm ! Hay lắm !

Tiểu Nữ Sử sững sốt:

- Người tán thành ?

Thiết Chiến đáp:

- Chủ ý đó dùng được lắm chứ ! Một nam nhân có thể lấy hai vợ, thì tại sao một nữ nhân không thể lấy hai chồng ?

Tiểu Nữ Sử lắc đầu:

- Nam khác, nữ khác, có chỗ bất đồng !

Thiết Chiến trừng mắt:

- Bất đồng ở chỗ nào ? Chẳng lẽ nữ nhân không là con người ? Đại thơ đừng quên mình cũng là một nữ nhân đó nhé !

Tiểu Nữ Sử thở dài, lẩm nhẩm:

- Ta là nữ nhân, còn người là một kẻ điên !

Thiết Chiến cười lớn:

- Điên thì cứ điên, vì con mà điên thì có sao đâu ?

Y nắm tay Thiết Tâm Nam, tiếp:

- Cái gã thiếu niên kia là ai ? Người cứ nói ra cho ta biết đi, chẳng quan hệ gì. Ta sẽ lo liệu cho người !

Thiết Tâm Nam đỏ mặt.

Nàng lại hận mình sao không chết từ ba năm trước.

Bây giờ, nàng làm sao mở miệng nói tiếng gì ?

Chị em Mộ Dung cũng vì nàng mà than thầm, nhận thấy nàng đáng thương hại quá chừng.

Có một người cha như vậy, nữ nhân nào lại chẳng đáng được thương hại ?

Hiên Viên Tam Quang đảo mắt mấy vòng, vụt cười lên, hỏi:

- Cái chuyện đó, bọn nữ nhân làm sao nói được mà người bảo nàng nói ?

Thiết Chiến hừ một tiếng:

- Tại sao chứ ? Người biết hấn ta không ?

Hiên Viên Tam Quang gật đầu:

- Hấn họ Giang, tên Linh Ngư, người ta hay gọi là Tiểu Linh Ngư !

Chị em Mộ Dung giật mình.

Tiểu Tiên Nữ đỏ mặt.

Riêng Hoa Vô Khuyết thì sáng mắt lên, bởi hấn đã đoán được dụng ý của Hiên Viên Tam Quang.

Thiết Chiến không ngừng lẩm nhẩm:

- Tiểu Linh Ngư ! Tiểu Linh Ngư ! Tiểu Linh Ngư !

Rồi lão cau mày, tiếp:

- Sao tiểu tử có cái tên kỳ quái thế ?

Bạch Khai Tâm cười hì hì:

- Con người kỳ quái thì phải có cái tên kỳ quái chứ sao ? Ai chạm vào hấn là phải khổ liên miên suốt ba năm liền.

Thiết Chiến cười toét miệng:

- Người đừng giở trò ly gián, vô ích. Chỉ cần con gái ta thích, thì dù cho hấn có là tên vô lại, lưu manh, ta vẫn chấp nhận như thường.

Hiên Viên Tam Quang thở dài:

- Rất tiếc, ta không biết hiện tại Tiểu Linh Ngư ở đâu !

Thiết Chiến thốt:

- Không quan hệ ! Miễn hấn là người, chẳng phải là quỷ, là ma, là ta tìm được !

Y vỗ tay lên vai Quỷ Đồng Tử, cười vang, thốt:

- Dù cho tiểu đệ không tìm được, thì đại ca cũng tìm được, phải vậy không ?

Hiên Viên Tam Quang lắc đầu:

- Không !

Thiết Chiến mỉm cười:

- Người làm sao biết được cái tài của Quỷ đại ca ta ?

Hiên Viên Tam Quang đáp:

- Tìm bất cứ ai khác, thì là một việc rất dễ. Nhưng tìm Tiểu Linh Ngư là ngàn khó, vạn khó, không còn gì khó hơn !

Thiết Chiến trừng mắt:

- Tại sao ?

Hiên Viên Tam Quang liếc mắt sang Đồ Kiều Kiều một thoáng, đáp:

- Tại vì Tiểu Linh Ngư đã bị người ta giấu mất rồi.

Thiết Chiến lại trừng mắt, nhìn Đồ Kiều Kiều, hỏi:

- Tại sao bọn người giấu hẩn ? Không lẽ người cũng muốn lấy hẩn ?

Y muốn chồm tới, chụp Đồ Kiều Kiều.

Đồ Kiều Kiều cười vuốt, đáp:

- Ác Đồ Quỷ đã nhiễm cái thói của Bạch Khai Tâm rồi đó. Người đừng có nghe y !

Hiên Viên Tam Quang cười hì hì:

- Dù người không dấu hẩn, song ít nhất người cũng biết hẩn ở đâu ! Phải vậy hay không ?

Đồ Kiều Kiều thở dài:

- Nếu các vị muốn tìm hẩn, thì tôi sẽ dẫn đường cho. Bất quá, hiện tại chỉ sợ muộn rồi. Muộn lắm rồi !

Thiết Chiến không kịp nghe đoạn cuối của câu nói, nhảy lên chơi chơi, hét:

- Đi ! Đi ngay ! Càng đi sớm càng tốt !

Trần Phụng Siêu vụt đứng lên, thốt:

- Phải đó ! Chén rượu mừng này đình lại rồi sau sẽ uống cũng không sao !

Thiết Chiến hỏi:

- Các người muốn đi theo bọn ta ?

Trần Phụng Siêu mỉm cười:

- Bọn tại hạ từ lâu từng nghe đại danh của Tiểu Linh Ngư, đã sớm có ý muốn hội kiến y một lần !

Thiết Chiến vỗ tay cười vang:

- Nói như thế là cái gã “chuẩn tể” của ta cũng sáng giá lắm ! Nhân duyên của hấn may mắn lắm !

Tiểu Tiên Nữ cắn răng, thốt qua niềm hận:

- Phải ! Nhân duyên của hấn may mắn ghê ! Cứ theo tôi biết thì có ít nhất cũng độ tám trăm người muốn nuốt hấn vào bụng !

Cũng may lúc đó mọi người đều ra khỏi khoang thuyền, nên chẳng ai nghe câu nói của nàng.

Chỉ còn có mỗi một mình Cố Nhân Ngọc ở bên cạnh nàng, nghe nàng nói, hấn nhìn nàng si dại.

Chờ cho tất cả đều ra hết, Cố Nhân Ngọc mới nhẹ buông tiếng thở dài, bảo:

- Thơ thơ chưa đi à ?

Tiểu Tiên Nữ hỏi lại:

- Người không đi ?

Cố Nhân Ngọc cúi đầu:

- Tiểu đệ tưởng... Nên trở về nhà là phải hơn !

Tiểu Tiên Nữ trừng mắt nhìn hấn một lúc lâu, rồi cười lạnh, hỏi:

- Hấn phá hoại việc tốt giữa người và Cử liễu đầu, người không hận hấn à ?

Cố Nhân Ngọc nhếch nụ cười thảm:

- Dù không có hấn phá đám, Cử muội cũng không lấy tiểu đệ, vả lại, tiểu đệ cũng không hề có ý tứ đó !

Tiểu Tiên Nữ lại hỏi:

- Không có ý tứ đó thì có ý tứ gì ?

Cố Nhân Ngọc cúi thấp đầu hơn, ấp úng:

- Tiểu đệ... bất quá... cảm thấy... thơ thơ... thơ thơ...

Hắn đỏ mặt lên, lưỡi líu lại, không nói gì thêm nữa được.

Tiểu Tiên Nữ trừng mắt nhìn hắn lướt nữa, bỗng cười khan, hỏi:

- Người là một gốc tử, người tưởng ta mê được người sao chứ ?

Cố Nhân Ngọc ghen ghen:

- Hai hôm trước đây, tiểu đệ có nghe tam thơ nói, nếu nữ nhân hận một nam nhân nào, là có yêu nam nhân đó. Thơ thơ hận hắn lắm, hay là thơ thơ...

Tiểu Tiên Nữ vụt đưa bàn tay dịu mịn của nàng, bịt miệng hắn, dịu giọng hỏi:

- Gốc tử ! Chẳng lẽ người không biết cái tâm của ta ?

Cố Nhân Ngọc vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, nhưng chẳng nói gì !

Tiểu Tiên Nữ tiếp:

- Nếu người nghi ngờ ta có tình ý gì với hắn, thì bây giờ ta bằng lòng lấy người, như vậy là người yên trí !

Bỗng nàng vỗ tay cười lớn:

- Phải ! Hiện tại chúng ta thành thân đi ! Chẳng cần dùng lễ nhạc, cũng chẳng cần có mai mối, khi mọi người trở lại đây, biết ra sự tình, chắc họ sẽ kinh dị phi thường !

Nàng càng nói càng lộ vẻ thích thú.

Bỗng một tiếng lạch cạch vang lên, thì ra Cố Nhân Ngọc ngã nhào xuống sàn thuyền, chiếc ghế cũng ngã theo luôn.

Tiểu Tiên Nữ giật mình hỏi gấp:

- Người làm sao thế ?

Nàng khom mình xuống định đỡ hắn lên, bỗng Cố Nhân Ngọc nhảy dựng lên, kêu to:

- Tôi vui quá ! Tôi vui vô cùng ! Trong thiên hạ còn ai vui hơn tôi ?

Tiểu Tiên Nữ vừa kinh dị vừa buồn cười, thốt:

- Không ngờ, Cố biểu đệ của ta lại biến thành người điên !

Cố Nhân Ngọc cười lớn:

- Bây giờ, tiểu đệ mới hiểu ra, Tiểu Linh Ngư là đệ nhất hảo nhân trong thiên hạ !

Tiểu Tiên Nữ cau mày:

- Bỗng nhiên mà người cho rằng hấn là một người tốt, ta chỉ sợ người điên thật sự !

Cố Nhân Ngọc thốt:

- Thơ thơ nghĩ, nếu không có Tiểu Linh Ngư, thì làm gì Cửu muội và chúng ta có được nhân duyên tốt đẹp chứ ? Chúng ta là một đôi phu thê hạnh phúc lắm đó !

Tiểu Tiên Nữ đỏ mặt, bật cười khúc khích, song cố vênh mặt đáp:

- Ai nói chúng ta là đôi vợ chồng hạnh phúc ? Biết đâu sau này ta chẳng biến thành cọp cái, ngày ngày ta đánh đập người, mắng chửi người, ta dám bỏ đói người luôn !

Cố Nhân Ngọc làm gan, nắm tay nàng, dịu giọng thốt:

- Miễn chúng ta được sống chung với nhau, thì không ăn uống chẳng sao. Người ta nói yêu nhau dù uống nước lã cũng no, mà tiểu đệ thì hơn thế, tiểu đệ cũng không cần uống, nói chi đến việc ăn !

Tiểu Tiên Nữ trách yêu:

- Ta cứ tưởng người đứng đắn lắm, không ngờ người cũng biết nói dối !

Họ khoan khoái vô cùng.

Ngọn gió nhẹ thổi vào, mang theo chút niềm xuân.

Tiểu Tiên Nữ không dẫn lòng được, sà vào lòng Cố Nhân Ngọc.

Hai nàng liếc đầu nấp phía sau thuyền nhìn trộm, cười khúc khích.

oOo

Vĩnh viễn, Tiểu Linh Ngư vẫn còn sống trên đời này, bất quá, hiện tại chàng lâm nạn một cách kỳ quái thôi.

Hiên Viên Tam Quang nhìn đoàn người đi phía trước, niềm đắc ý dâng tràn lòng.

Vô luận làm sao, y cũng làm được cho Tiểu Linh Ngư một việc.

Lý Đại Chủy quay đầu lại, nhìn y, chậm chân lại chờ, rồi thốt:

- Thì ra, người và Tiểu Linh Ngư là bằng hữu tốt của nhau !

Hiên Viên Tam Quang xì một tiếng:

- Chẳng lẽ người tưởng ta chỉ có thể kết giao với cái bọn người như các người, bọn không dám ngẩng mặt nhìn đời ?

Lý Đại Chủy mỉm cười:

- Người nghe bọn ta nói là hấn bị khốn trong lòng núi, rồi người toan tính cứu hấn, nhưng nhất thời không nghĩ ra cách gì, do đó, người cố động cho bọn ta đến với họ Mộ Dung.

Hiên Viên Tam Quang đáp:

- Cho rằng người đoán đúng đi, tuy nhiên ta vốn có ý tìm chị em Mộ Dung nhờ họ cứu hấn. Ta đang khổ không có cơ hội, không ngờ sau cùng ta cũng thực hiện được ý muốn !

Lý Đại Chủy lại cười:

- Ta không tưởng tượng nổi là ngày nay người cũng biết vận dụng tâm cơ ! Bọn ta bao nhiêu người, vẫn bị một người lừa như thường.

Hiên Viên Tam Quang trừng mắt:

- Các người thì có đáng là cái quái gì đó mà khoe khoang ? Tiểu Linh Ngư lớn lên dưới con mắt các người, vậy mà các người hy vọng hấn bị khốn cho chết luôn !

Lý Đại Chủy trầm ngâm một lúc lâu, rồi thở dài, thốt:

- Thực ra, ta vốn có ý muốn cứu hấn... Nhưng nghe nói Yến Nam Thiên có mặt trong vùng này, ta sợ đến mất cả chủ ý !

Hiên Viên Tam Quang bủ môi:

- Người cho rằng Tiểu Linh Ngư có thể giúp Yến Nam Thiên, đối phó với các người ?

Lý Đại Chủy lại thở dài:

- Dù cho hấn muốn như vậy, cũng không thể trách hấn được. Tuy vợ chồng Giang Phong không chết nơi tay bọn ta, nhưng Yến Nam Thiên, y thì....

Hiên Viên Tam Quang cười lạnh, chặn ngang:

- Cho người biết, các người đánh giá Tiểu Linh Ngư quá thấp ! Hấn tuyệt đối không phải là kẻ phản bội, vô tình, hấn mà còn sống, nhất định hấn sẽ cầu tình với Yến Nam Thiên cho bọn các người đó. Hấn chết rồi là vô phúc thật cho các người vậy !

Lý Đại Chủy trầm ngâm lâu lắm, lại buông tiếng thở dài, thốt:

- Cầu nguyện cho hấn còn sống đến phút giây này !

Hiên Viên Tam Quang nắm áo Lý Đại Chủy, hỏi gấp:

- Chẳng lẽ trong phút giây này, hấn đã chết rồi sao ?

Lý Đại Chủy cười khổ:

- Ta không rõ hiện tại hấn đã chết hay còn sống. Ta chỉ biết hấn bị khốn trong lòng núi độ bảy tám hôm rồi, mà trong đó thì chẳng có thức ăn, chẳng có nước uống...

Hiên Viên Tam Quang thất sắc:

- Bảy tám hôm không nước uống ? Dù cho con người bằng sắt cũng phải ngã gục !

Lý Đại Chủy tiếp:

- Người khác thì có thể chết sớm, chứ Tiểu Linh Ngư thì... Không biết chừng hấn có phương pháp. Vĩnh viễn người vẫn không hiểu đúng mức độ cái tài của hấn đâu !

Y sợ Hiên Viên Tam Quang sanh sự với y nên tiếp gấp:

- Cái vị Quỷ Đồng Tử đó có tài không nhỏ, ta không hiểu tại sao họ lại biết được hành động của bọn ta, rồi đưa lão điên họ Thiết đến đúng lúc !

Bỗng, một người ở phía sau lưng y thốt:

- Nếu để cho người hiểu được thì ta đâu còn là Quỷ Đồng Tử nữa !

Một tràng cười tiếp theo câu nói, một bóng người chớp lên, Quỷ Đồng Tử đã hiện ra trước mắt họ !

Lý Đại Chủy kinh hãi, cười vuốt:

- Tiền bối quả nhiên đến không bóng, đi không hình. Tại hạ khâm phục vô cùng.

Quỷ Đồng Tử cười đáp:

- Vuốt mông ngựa khéo đó ! Ta cũng biết khoái vậy ! Bây giờ ta đem câu chuyện thuật lại từ đầu đến cuối cho các người nghe.

Lão tiếp luôn:

- Trên giang hồ, người ta cho rằng Thiết Chiến tìm được một bức Tàng Bửu Đồ, thực ra, báu vật không gây cho y một hứng thú nào, và điều mà y thích nhất là Vô Danh Đảo !

Lý Đại Chủy trở mắt:

- Vô Danh Đảo ? Địa phương nào thế ? Tại sao từ lâu tại hạ không nghe nói đến ?

Quỷ Đồng Tử mỉm cười:

- Nếu người nghe nói đến, thì là Hữu Danh Đảo chứ đâu có phải Vô Danh Đảo ?

Lý Đại Chủy lại hỏi:

- Nếu là một hòn đảo vô danh, thì làm sao Thiết Chiến biết được ?

Quỷ Đồng Tử đáp:

- Chỉ có người đa sự, nhớ rõ phương vị đảo Vô Danh, tuyên bố là vô luận ai cũng tìm được đảo Vô Danh, rồi học võ công với người trên đảo, khi trở về Trung Thổ, sẽ trở thành vô địch trong thiên hạ.

Lão cười, tiếp luôn:

- Sau khi Thiết Chiến biết được việc bí mật đó rồi, động tâm ngay, nên bảo con gái mang bức Tàng Bửu Đồ đi rêu rao khắp nơi, cho thiên hạ không chú ý đến y nữa, rồi y âm thầm tìm đến Vô Danh Đảo.

Lý Đại Chủy hỏi dò:

- Người trên đảo đó, là những ai ?

Quỷ Đồng Tử đáp:

- Toàn là những người chán ngán hồng trần, họ đến đảo rồi là quên hết tên họ mình, do đó mà hòn đảo mang tên Vô Danh !

Lý Đại Chủy vượt một câu:

- Chắc tiền bối là một anh hùng vô danh trên đảo !

Quỷ Đồng Tử lắc đầu:

- Anh hùng cái gì ? Bất quá là một lão già chưa chết vậy thôi ! Hà huống dù ta quên tên họ, người khác thấy ta là nhận ra ngay, không như các người kia, tùy tiện đặt cho mình một cái tên lạ, chẳng ai biết được.

Thực ra, Lý Đại Chủy đã đoán là bọn Nễ Thập Bát, Du Tử Nha chỉ mang tên giả mà thôi. Bây giờ, có chứng thực, y cũng không dám nói lộ ra.

Y chỉ thở dài, thốt:

- Thiết Chiến may mắn quá !

Quỷ Đồng Tử tiếp:

- Y ở trên đảo độ ba bốn năm, đích xác y có học rất nhiều môn công phu, song nếu là người như người, thì ta đã quăng xuống biển từ lâu rồi !

Lý Đại Chủ cười gượng:

- Tại hạ tuy không là người tốt, song so với tại hạ, Thiết Chiến không tốt hơn nhiều. Sao tiền bối thiên vị ?

Quỷ Đồng Tử trâm gương mặt:

- Ta hỏi người, lúc đánh nhau, người có được như y, bất kể mạng sống mình chẳng ?

Lý Đại Chủ đáp:

- Cái đó thì... chắc là không bằng y rồi !

Quỷ Đồng Tử gật gù:

- Cho nên, bọn ta thích y, cái tánh khí đó rất hợp với bọn ta, bọn ta cho rằng y dễ dạy lắm. Mà thật vậy !

Lý Đại Chủ nghĩ thầm:

- “Bọn điên tìm kẻ điên mà tụ họp với nhau, lạ lùng chi đó mà nói ?”

Hiên Viên Tam Quang mãi lo lắng về số phận của Tiểu Linh Ngư, nghe đến đây, buột miệng hỏi:

- Tiền bối đã xa hồng trần, sao còn trở lại hồng trần ?

Quỷ Đồng Tử đáp:

- Chỉ vì Thiết Chiến theo bọn ta học võ công, suốt ba năm dài, bỗng một hôm bỏ học. Bọn ta hỏi thì y nói rằng, cả bọn ta nhập lại cũng không sánh được Yến Nam Thiên và Di Hoa Cung Chủ, y cố học thêm nữa cũng chẳng ích gì, bất quá chỉ hao tổn khí lực thôi.

Lý Đại Chủ sáng mắt:

- Nói vậy là lần này, các vị tái nhập giang hồ để tìm Yến Nam Thiên và Di Hoa Cung Chủ, so tài ?

Quỷ Đồng Tử thở dài:

- Cái đó gọi là, nhân lão tâm bất lão ! Tịnh cực sanh động !

Lý Đại Chủy mừng hơn tổ tiên sống lại, song cố ý thờ dài, thốt:

- Theo tại hạ nghĩ, các vị tiên bối nên trở về đảo là hơn !

Quỷ Đồng Tử trừng mắt:

- Tại sao ?

Lý Đại Chủy đáp:

- Ai khác thì tại hạ không được rõ, chứ Yến Nam Thiên thì tại hạ hiểu như người trong nhà, hiểu rất rành. Võ công của lão ta là độc nhất vô nhị, từ cổ chí kim, kể cả về sau nữa đấy ! Chỉ sợ các vị tiên bối...

Quỷ Đồng Tử nháy dựng lên, hét:

- Ta không tin ! Ta phải gặp Yến Nam Thiên một lần !

Lý Đại Chủy biết mình thành công rồi, bèn đổi giọng:

- Nhưng làm sao tiên bối biết được việc của Thiết Tâm Nam ?

Quỷ Đồng Tử còn tức lắm, sau cùng mới thốt:

- Sau khi bọn ta đến Trung Thổ, dọc theo sông mà đi, các lão quỷ đó đột nhiên đâm mê một tiểu cô nương tại thành Võ Xương, nói rằng ngón tỳ bà của nàng là độc nhất trong thiên hạ, họ dừng lại đó, không chịu đi nữa. Ta có giận họ cũng vô ích. Rồi ta đi một mình, đi đến đây, lại được dịp cứu con cạp bạch già.

Lý Đại Chủy mỉm cười:

- Cái số của y tốt đó !

Quỷ Đồng Tử tiếp:

- Lúc ấy, y chỉ còn thoi thóp thở, ta đưa y đến ngôi miếu hòa thượng cạnh chân núi, dưỡng thương tích, y chưa hoàn toàn lành bệnh thì các người đến.

Lý Đại Chủy cười khổ:

- Thì ra các vị tiên bối ở trong miếu ! Thế tại sao tại hạ không thấy ?

Quỷ Đồng Tử lạnh lùng:

- Vừa rồi, ta bám sát sau lưng người, người có trông thấy không ?

Lý Đại Chủy thờ dài:

- Rồi tiền bối nghe bọn tại hạ sắp đặt kế hoạch, lập tức tìm cách thông tri cho Thiết Chiến và các vị kia, gọi họ đến nơi...

Quý Đồng Tử cười nhẹ:

- Bây giờ, người hiểu rồi chứ ?

Vừa lúc đó, có tiếng Thiết Chiến hét vang lên:

- Người nói ! Tiểu Linh Ngư ở đâu ? Không lẽ hấn như Tôn Ngô Không, bị Như Lai Phật Tổ đè dưới núi ?

Hiên Viên Tam Quang lập tức sấn lên, trong khi Thiết Chiến chụp Đồ Kiêu Kiêu, gầm lên như sư tử:

- Chính người lừa hấn, nhốt hấn trong đó ? Chính người ?

Đồ Kiêu Kiêu cười khổ:

- Ta đâu có bản lĩnh cao diệu, làm nổi cái việc đó ?

Thiết Chiến hét:

- Không người thì ai ?

Hiên Viên Tam Quang gọi:

- Lão Thiết, bây giờ mà hỏi những việc như vậy là vô ích. Tiểu Linh Ngư bị nhốt trong đó bảy tám hôm rồi, không có cái ăn, cái uống !

Thiết Chiến kêu lên thất thanh:

- Bảy tám hôm ? Đói lẫn khát ? Gã họ Hoa kia, chỉ có ba hôm mà còn ra thân hình đó ! Thì dù mạnh đến đâu, đói bảy tám hôm, có ai chịu nổi chứ ?

- o O o -